

MÍSTO JE DOST

*V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to.
Jdu, abych vám připravil místo. (J 14:2)*

1. čtení: Skutky 1:1-11

Hlavní čtení: Jan 14:1-11

Milí bratři, milé sestry,
nedávno jsem připravoval dva snoubence k svatbě. Začínáme vždycky stejně. Společně se oťukáváme. Vyprávíme si o životě. Poznáváme se navzájem. Já totiž potřebuji poznat ty, které budu oddávat. A oni zase musí poznat toho, který je bude oddávat. A tak si povídáme o tom, jak se poznali, o rodině, zaměstnání a v neposlední řadě také o tom, jak tráví volný čas. A teď: On byl kdysi skaut. A rád se toulal po přírodě. Klidně několik dní v kuse. S přespáním ve stanu, nebo jen pod širákem. Ona skautka nikdy nebyla. Ráda s ním tedy chodí na procházky, ale večer chce být doma. Já jsem taky nikdy nebyl skaut. A tak jsem souzněl spíše s tou slečnou. Miluji procházky po přírodě, klidně se i občas někde trochu zatoulat. Ale mám rád, když cesta, jakýmkoli směrem povede, nakonec ještě ten den či večer skončí doma. Moje sprcha. Můj záchod. Moje postel. A v neposlední řadě: Moje rodina. A vůbec: S každým přibývajícím rokem života jsem víc a víc neklidný, když mám přespávat někde jinde než doma. Jak to tam bude vypadat? Jaká tam bude postel? Budeme mít společné sociálky? A budou mi spolunocležníci chrápat? Víc než já sám? Prostě: *Všude celkem dobře, ale doma nejlíp.*

Pán Ježíš nás dnes uklidňuje, že kráčíme domů. Že po cestách života kráčíme domů. Blížíme se k domovu. K nebeskému Otci. K Bohu samému. Naše cesta životem tedy má svůj cíl. Dobrý cíl. Ne smrt. Ne zapomnění. Ne zkázu těla a duše. Ale život v blízkosti živého Boha, který nám kdysi život dal a který se také postará o to, abychom o život nepřišli.

Na začátku říká Ježíš svým učedníkům:

- ***Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.***

A tím uhodil hřebíček na hlavičku. My se někdy chvějeme, když přemýšlíme o tom, jakým směrem se náš život ubírá. Leccos jsme už prožili. A to, co máme před sebou, zase tak růžově nevypadá. *Dobře už bylo*, říkají lidé, kteří na mládí jen vzpomínají. Nemoci těla ohlašují pomaličku se blížící konec pozemského života. Odcházení našich milovaných ještě víc. Jednou se probudíme a zjistíme, že světu kolem nás už moc nerozumíme. Že ty mladé už ani jménem neznáme. A ty, které jménem známe, mladí už dávno nejsou. Stejně jako my. Tuším, co mi chcete říct: *Ty jsi ještě mladý. Soplák, jak se v tomto kraji říká. Kdyby nám bylo tolik, co tobě, pískali bychom si.* Ale nemyslete si: Totéž prožívám ve vztahu s dětmi, dorostem, mládeží, nebo třeba s těmi snoubenci, kteří teprve začínají žít společný život a o rodině zatím jen sní.

A co když přijdou ještě i jiné těžkosti? Problémy v rodině, s kterými si nevíme rady. Nebo vyprázdněné sbory, což nás dost deptá. Nebo těžkosti v zaměstnání, které nás živí a zároveň dusí a ničí. Nebo válečné konflikty, které se odehrávají nedaleko od nás, a které nás upomínají na to, že mír mezi národy je velice křehký a často jen dočasný. Naše srdce se chvěje. Na tisíc způsobů. Každý den musíme před Boží tvář zápasiť o to, aby naše srdce bylo pokojné, zklidněné, plné důvěry a naděje. Aby bylo prostě chvění a úzkosti. Modlíme se a prosíme Boha, aby nám dal víc víry a víc naděje. A přitom zjišťujeme, že naše srdce se podobá cedníku. Boží slovo útěchy a povzbuzení jím proteče, ale nezůstane v něm nadlouho.

Tak i dnes do nás Bůh vlévá skrze své slovo a Ducha svatého naději. Vede nás k tomu, abychom v něj věřili. A abychom věřili v Ježíše Krista, jeho jediného pravého Syna. Abychom důvěřovali Bohu, že pro nás připravil slavný cíl našich pozemských cest. Abychom důvěřovali Ježíši Kristu, že nám proslápl tu cestu k Bohu. Sami ji ani hledat, ani razit nemusíme. Jdeme v jeho šlépějích.

- ² ***V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo.*** ³ ***A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.***

Co všechno nám tedy Pán Ježíš sděluje? Především: Bůh má mnoho příbytků. Dům našeho nebeského Otce je veliký. Rozlehlý. Prostorný. *V království Božím místa dost*, zpíváme v písni *Miloše Rejchrt*a. Představme si dobrého a laskavého tátu, který má mnoho dětí. A ti jeho synové a dcery mají své manželky a manžele. A s nimi mají také mnoho dětí. A celá tato velká rodina bydlí pohromadě. Ne v jedné cimře. Ne v několika málo světničkách. Ale v obrovském domě, který pro ně laskavý a bohatý otec postavil. V rozlehlém stavení, v kterém tento jejich táta bydlí s nimi. A pozor: Oni s ním chtějí bydlet! Je jim tam společně dobře! Lepší prostor pro život by jen těžko našli. Zní to skoro neuvěřitelně, že? Ale čistě teoreticky si to představit

umíme. To je tedy naše naděje. Bůh pro nás má místo. A tím místem není hrob. Tím místem není ani čistička duše. Tím místem je prostor pro život v přicházejícím Božím království. Příbytek v budoucím věku. O tom nás Ježíš ujišťuje. *Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to.* Ale nejen to! Kristus jde před námi, aby nám „tam“ připravil místo. Abychom tam mohli vejít, zabydlet se, najít tam nový a věčný prostor pro život. Ano, jediné díky Ježíši Kristu – a to my křesťané musíme stále držet! – jediné díky Ježíši Kristu máme tu výsadu zabydlet se u Boha na věky věků. On šel cestou kříže, aby nám připravil místo u Otce. On na kříži skonal a tím také dokončil dílo naší spásy. On vstal z mrtvých, aby odešel k Otci připravit nám místo k životu. A jak odešel, tak i přijde. Přijde pro nás. A vezme si nás k sobě. To dnes oslavujeme.

Někteří vykladači tvrdí, že Ježíš se zde představuje jako ženich. Jako ženich, který se zasnoubil se svou snoubenkou, kterou bezmezně a vroucně miluje. Ovšem podle tehdejších pravidel už samotné zasnuby byly závazné. Ženich se s nevěstou zasnoubil, poté se od ní vzdálil, aby pro ni a pro sebe připravil místo pro společný život. Za rok se pro ni vrátil, a byla svatba. Veselka. A pak už bydleli spolu, bok po boku, dokud je smrt nerozdělila. Kristus je ženich, který se s námi, se svou církví, zasnoubil. A jeho zasnuby jsou závazné, nezrušitelné. Nyní už jen čekáme, až si pro nás přijde a vezme nás tam, kde je i on. Protože ženich nemůže být bez nevěsty. Kristus nemůže být bez církve.

Bratři a sestry, to je přece smysl svátku Nanebevstoupení Páně. Zbývá už jen jeden jediný krok k tomu, abychom byli navěky s Pánem Kristem. A tím krokem Bible nemyslí smrt člověka. Ale příchod živého Krista pro všechny, kteří mu za svého života důvěřovali, ať už pro živé, nebo zesnulé. Jak to oznamuje a vyhlíží třeba apoštol Pavel:

- ¹⁶ *Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; ¹⁷ potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. ¹⁸ Těmito slovy se vzájemně potěšujte.* (1Te 4:16-18)

Dobře. Ale co chce Kristus po nás tady a teď? Máme jen stát na místě a vyhlížet jeho slavný příchod? Copak andělé v prvním čtení neřekli učedníkům, že mají přestat koukat do nebes?

- *Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.* (Sk 1:11)

My mu máme kráčet vstříc, bratři a sestry. Jak? Tak, že po celý náš život budeme přistupovat k Bohu skrze Ježíše Krista. Přicházet k Otci skrze Syna. Jeho slovy:

- ***Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.***

Pán Ježíš po nás nežádá nic menšího, než abychom kráčeli v jeho stopách. On a jen on sám je pro nás mírou našeho života. Podle něj hodnotíme náš život. Zda se nám daří, nebo nedaří. Zda vítězíme, nebo prohráváme. Zda jsme nahoře, nebo dole. Ne podle výše našeho konta. Ne podle počtu vlivných lidí, kterými se snažíme obklopit. Ne podle hmotného zázemí. Ne podle zážitků všeho druhu. Ne podle zdraví či nemocí. Ale podle toho, zda kráčíme v jeho šlépějích. Zda milujeme lidi kolem nás stejně, jako si on zamiloval nás. Zda lidem odpouštíme stejně srdečně a stejně často, jako on odpustil nám. Zda o něm vydáváme dobré svědectví, zda se za něj nestydíme stejně jako on se za nás nestydlí a nestydí. Zda my sami, ale i lidé kolem nás vědí, že Ježíš je naší jedinou a jedinečnou cestou k Bohu. Že on je pravdou života. Že kdo žije s ním, žije v pravdě. Že kdo žije s ním, skutečně žije. A nejen přežívá.

Někdy mám pocit, že tato Ježíšova slova spíš lidi zarmucují a svírají jejich srdce. Mnozí si u toho říkají, že to vlastně znamená spásu a konečnou záchranu jen některých, a ne všech lidí. Protože jen někteří se Krista skutečně drží, jdou za ním a opravdu v něj věří a důvěřují mu. A proto se s tímto jeho výrokem někdy dělají vykladačské psí kusy, jen aby nezněl tak ostře, jen aby byl otevřený i pro ty, kteří v Krista vlastně nevěří.

Ale Kristovo prohlášení, že on je tou cestou, tou pravdou a tím životem, by nás samotné mělo nadchnout. Povzbudit. Utišit všechny naše bouře. Uklidnit všechny vichřice našeho života. Když s Kristem žiješ, človče, pak žiješ s Bohem. A když opravdu žiješ s Bohem, tak čeho se bojíš? A pokud ty žiješ s Kristem, pokud pro tebe, hříšníku, je on tou cestou, pravdou a životem, tvým zachráncem, který se pro tebe obětoval, proč by se nemohl stát cestou, pravdou a životem ještě pro mnohé lidi kolem tebe? Vždyť příbytků u Boha je přece mnoho! Místa je dost! Kdyby tomu tak nebylo, Ježíš by nám to řekl.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, tvá slova nás posilují a utěšují. Ubezpečuješ nás, že když se tebe držíme, když za tebou jdeme, když tobě důvěřujeme, máme vyhráno. Po bouřích života se nakonec zabydlíme u tebe. V domě tvého Otce. Pane, tvůj Duch ať je stále mezi námi, s námi a v nás. Ať nescházíme z cesty života, kterou jsi nám prošlapal. A stať se cestou, pravdou a životem ještě mnohým lidem kolem nás. Amen.*